

PÀGINES LITERÀRIES

L'AVENTURA DELS LLIRS GROCS

SOC agraït, Corina — digué Marcel agraçosament sorprès en entrar a la sala — de veure que 'ls famosos llirs grocs no han sigut llençats com temia, sinó curosament servats en aquest deliciós i odorant búcar.

La galanteria, dita amb tota ingenuïtat, fou recullida per ella amb cert deix de maliciosa i refinada ironia, d'insidiosa perversitat, per a recordar-li quelcom que la turmentava i hauria volgut oblidar ja que no hi havia forces humanes que poguessin borrar-ho. Al ressò d'aquelles paraules es senti extremida amb un cald-fred; l'esguard perdé diafanitat com si hagués planat per ell un nuvolet subtil i el fità, ràpida, al trespol, temerosa de que s'hi reflectís el sentiment pudorós que l'envaïa, no alçant-lo fins a tant que s'esvaï el seu torbament i la foguerada sanguïnia que enrojolava, com sembrant-la de cavells carmesins, aquella faç ivorina.

Revinguda del tot, cobrant ardidesa, desclogué els llavis formulant un reprotxe més feridor per la dolcesa amb que fou pronunciat que per l'acritud que encloïa. Marcel es defensà bellament, el reacusà Corina i així de disculpa en disculpa i d'acusació en acusació anaven ressuscitant inopinadament els fets del dia abans fins a comentar l'aventura dels llirs grocs, madrigal adorós

de l'idil·li que s'anava congriant en dos cors ràpid i violent com nuvolada que ombreja, en un instant, el clar celatge.

El màgic poder de la paraula exaltava llur fantasia mostrant-los i fent-los sentir amb colors vives i càlides els fets passats com cosa rediviva: el passeig pel camp a plena tarda sovellada; els mots tremorosos, càlids de passió, amb els quals intentaven, sense aconseguir-ho, declarar el sentiment que 'ls inundava; l'extremir-se la carn friso-sa al refregar els cossos quan passaven per un còrrec massa estret; l'espectacle exultador de la prada gerda reflectint, amarada de sol, lluïssors esmeragdines; el voleiar incessant dels policromats papallons que semblaven a Corina, veient-los passar desficiosos de calze en calze, petons alats que s'enviaven les amoroses flors... Tot revivia amb una sensació semblant a un bell deïxondir que 'ls permetés rememorar ben desperts les delícies d'un somni voluptuós gaudit a l'ombra. I ella que havia passat la nit en neguiteig inquietós, esparpillada, fent exàmen de consciència, acusant-se de covardia per no haver sabut resistir i vèncer amb heroïtat de santa la temptació d'un abelliment pecaminós; ella, la noieta innocent que just sortida del col·legi de religioses considerava l'amor mundà goig prohibit, plaer del qual es servia el diable per aflamar els sentits fent caure l'ànima en sutzura i mostrar-la avorrible als ulls del Puríssim; ella, la donzella recatada que havia aspirat a vestir l'hàbit de les germanes

de la caritat, freturosa de conquerir el lloc preferent que Déu poderós reserva en el seu esplendorós soli a les immaculades, a pesar de les reflexions que en la solitud del dormitori la dugueren al determini irrevocable d'allunyar de prop seu i per a sempre, l'home atrevit que l'havia besada amb petó xardorós que li abrandà el cor i li gelà la sang, anava caient retuda, desitjosa d'estimar i sentir-se estimada: emportada per la misteriosa potència d'un invencible abrivament que afeblia la voluntat voleiant-la com fulla seca que 'l més lleu oreig remou. Suaument deixava endormiscar la reflexió seduïda pel cant captivador d'invisible sirena que, endins del cor, amb cinc notes no més i una sola paraula, refilaba dolces cançons glosant amb les més varies polifonies un motiu d'enciseria: *¡Amor!*

...I sentí la mà acariciadora de l'enamorat oprimint la seva, i la llum d'un esguard brillador filtrant-se en correntia de foc en el seu pit pantejant i l'extremiment de l'oid al ressò d'un «t'estimo» mussitat per uns llavis que cercaven dolç repòs en el seu rostre.

Aquest segon bes no fou rebut com el primer, amb rebuig, sinó amb encongit venciment. I durà, durà... fins que l'estrèpit del gerre que feren caurer repenjan-se

inadvertidament en la taula de centre, els arrencà del delectòs arrobament.

Restàren espavordits un i altre sense saber què fer; reprotxant-li ella l'atreviment, justificant-se ell amb protestes d'etern amor i de fidelitat eterna.

—Si torna a ésser tant inconsiderat i atrevit un altre dia, renyirem per sempre més, Marcel—feu Corina recullint els testos.—Vès què li dic ara a la mamà.—Dígal-li, oposà, somrient amorós, que 'ls llirs grocs en son culpables.—O els teus llavis, respostejà avergonyida. Per que me 'l vares fer ahir tarda aquell petó mentres collia els llirs. Eh? Per què?—Per a poder-te fer avui aquest altre. Floriren els llavis una rialla lluminosa i enriolada, sens apesarament, convençuda de que el goig que la inundava no podia ésser desplaent a Déu com li havien fet creurer en el pensionat, s'en anà a trovar la seva mare rumiant una innocent mentida que no posés en descobert la veritable causa de la ruptura del gerre.

En tant Marcel recullia afanyós els llirs assaborint les delícies d'un pervenir seré com el cel blau, suau i plaerós com el baume d'aquelles flors testimoni del petó primer, llevor de pur amor que esclatava potent en dues ànimes.

ENRIC LLUELLES.

EL MEU DESIG

*Això cobeja el pensament,
i així s'afanya, sense enveja,
per assolir serenament
un tros de terra on el conreu feineja.*

*Cent passes meves. Més enllà,
fan altres passes noves fites.
Dins del meu nort, la meua mà
vol mesurar les certituds petites.*

*I la fadiga de la nit
adorm el cos sense malastre,
car potser Deu té aquest oblid:
sempre els pèsols amb llevors d'un astre.*

J. M. LÓPEZ PICÓ.